

Exercerhuset, og ikke kunde vide, naar Valghandlingen blev afsluttet, men maatte have En til at hente sig. Det er klart efter Valglovens Ord, at det kun er Valgforamlingen, som der er Tale om, og ikke de Mænd, som ere i Nærheden eller i Nabolaget af Valgforamlingen, ligesom heller ikke den, der skulde hentes ved et Bud andet Steds fra. Naar man vil sige, at de, som befinde sig paa en Exercerplads udenfor, eller som staa bestjæftigede med at besørge deres Kunder i et Restaurationstelt, ere tilstede i Valgforamlingen, saa kan jeg ikke se, hvorledes man kan sige Andet, end at det Samme maa gjælde om dem, som f. Ex. sidde i et Kaffehus paa den anden Side af Gaden, thi der er jo ingen Forskjel, og de, der sidde paa den anden Side af Gaden, kunne maasse endog være Valgforamlingen nærmere end dem, der sidde i et Telt paa den modsatte Side af Pladsen. Der maa være en Grændse, og denne Grændse er bestemt i selve Valglovens Ord, hvor der udtrykkelig nævnes „Valgforamlingen“ eller den Forsamling, som er tilstede omkring Tribunen, men ikke dem, som sidde spredte omkring i Restaurationer, Telte og Kaffehuse udenfor det Sted, hvor Valget holdes. Jeg maa altsaa hævde Nigtigheden af, at disse to Mænd betragtes, som om de ikke havde været tilstede paa Valgstedet, og at de derfor enten maa regnes som tvivlsomme, naar man ikke med Sikkerhed veed, om de stemte før eller efter, Kvartersfristen blev givet eller, — for saa vidt som det er afgjort, at de ikke vare tilstede, da Fristen blev givet — maa regnes for aldeles bestemt ugyldige. Dernæst er der to Andre, Brunsgaard og Lars Larsen. Ungaende Brunsgaard, som ikke er afhørt, siger det ærede Medlem, at der aldeles ingen Grund er til at drage i Tvivl, hvorledes han har stemt. Men der er megen Grund til at drage dette i Tvivl, eller rettere: Man veed meget vel, hvein han stemte for, men ikke, naar han stemte, og det er det, det kommer an paa. Han staar paa Stemmelisten opført mellem en Mand, der er tvivlsom til den ene Side, og en anden Mand, som man maa antage har stemt førend Kvarteret; han staar netop paa Grændsen og er saaledes tvivlsom. Det fremgaar ogsaa deraf, at Forhørsdommeren har kaldt ham frem og har villet have ham i Forhør, men han var da bortreist, og man har saaledes ikke kunnet faae oplyst, hvorledes hans Forklaring vilde have været, og om hans Stemme ikke enten er ugyldig eller i det Mindste usikker. Endelig er der Lars Larsen; om han siger det ærede Medlem at det af Forhøret fremgaar, at han havde været tilstede og havde hørt, at Formanden havde sagt Noget, at han vel ikke bestemt havde hørt, hvad det var, men han havde hørt Andre sige, at det var Kvarteret, der nu var givet (Afbrudelse) eller omtrent saadant Noget. Det ærede Medlem bevaabte sig paa, at Andre skulde have talt til Lars

Larsen om Kvarteret; men derom foreligger Intet i Forhøret. Det er netop det forunderlige, at Manden siger: Jeg hørte Formanden sige Noget, men jeg veed ikke, hvad det var. Det er forunderligt, at om han end ikke selv har hørt det med Visshed, dog de Mange, der have staaet omkring ham, og som maa have hørt det, ikke skulde have sagt, at nu var Kvarteret givet eller noget lignende; men derom foreligger der, som sagt, Intet i Forhøret, det kan derfor meget vel have været noget helt Andet. Han er altsaa tvivlsom. Disse 4 Stemmer, som jeg saaledes har opført, men som Mindretallet ikke har taget med, anser jeg mig for fuldt berettiget til at opsøre som tvivlsomme Stemmer, og er dette Tilfældet, har Klein ikke det Antal tvivlsom gyldige Stemmer, som han skulde have for at være valgt. Naar det gjælder om at opgjøre, hvor vidt Valget skal erklæres for gyldigt eller ikke, har det nemlig til alle Tider været Stik her i denne Forsamling at sige, at naar Dvertallet, selv om vi regnede alle de Stemmer fra, der vare tvivlsomme, dog er saa stort, at der alligevel er Flertal, maa Valget erklæres for gyldigt; i saa Fald er det altid anset for afgjort, at Valgets Gyldighed ikke kan roffes (Sag: Vi have ikke sagt det Modsatte!) Det ærede Medlem siger, at vi ikke have sagt det Modsatte; det er maasse fordi han ikke har hørt, hvad jeg i Begyndelsen fremdrog af Justitsminister Kleins egne Ord, at naar der var Tvivl tilstede om et Valg, maatte det erklæres for ugyldigt. Naar vi altsaa ikke have Sikkerhed for, at Valget er gyldigt, naar der er Tvivl tilstede, saa er efter Justitsminister Kleins egne Ord Valget ugyldigt. Der Ting er saa klar, at jeg ikke har Skygge af Tvivl om, at hvis Folkethinget vilde følge den Regel, det hidtil har fulgt ved Godtjendelsen af Valgbreve, maa det forkaste dette Valg. Der er bleven talt en Del om, at man ved dette Valg har set paa meget Andet end Realiteten, at Lidenstaberne have været i Bevægelse og saa fremdeles. Jeg vil bede ærede Herrer om, at De ville gennemlæse den Forhandling, som fandt Sted her under 1ste Behandling ved Valgbrevens almindelige Prøvelse, og sammenligne den med, hvad der er kommet frem om dette Valg ved denne Behandling, og de ville da tvivlsomt finde, hvor det den Gang var, at der var Lidenstabs, hvor det var, at man udtalte sig med stærke Ord om det aldeles Uforvarelige i, at man paa saa løse Klager vilde henvisse et saadant Valg til nærmere Underjøgelse og saa fremdeles. Naar man vil sammenligne disse Udtalelser med det Resultat, der nu er kommet frem af Forhørene, vil man sikkert dømme anderledes om, hvor Lidenstaberne have været. Ja, jeg vil sige til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, at naar han kan tale paa den Maade, han har gjort, til det ærede Medlem fra Moss, der saa roligt og upartist fremstillede denne Sag for os, set baade fra den ene og den anden